USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **A. M.**, zastoupená Mgr. Ing. Janem Levým, advokátem se sídlem Štefánikova 249/28, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2022, č. j. OAM-628/ZA-ZA11-D07-2022, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2022, č. j. 20 Az 26/2022-40,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně je ruská státní příslušnice, která v ČR podala žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný řízení napadeným rozhodnutím zastavil podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (zákon o azylu), protože její žádost shledal nepřípustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Státem příslušným k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu je totiž dle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 (nařízení Dublin III) Itálie.

[2] Proti rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, kterou Městský soud v Praze (krajský soud) zamítl. Podle krajského soudu žalobkyně příslušnost orgánů Italské republiky nerozporovala ani nenamítala systémové nedostatky řízení ve věcech mezinárodní ochrany v Itálii. Žalovaný dostatečně odůvodnil, proč nepoužil své diskreční oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III, tedy nerozhodl, že žádost o mezinárodní ochranu bude posouzena v České republice. Dospěl také ke správnému závěru, že soukromé a rodinné vazby žalobkyně nejsou v ČR dostatečně intenzivní, aby založily nepřiměřenost zásahu do jejího soukromého a rodinného života.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (stěžovatelka) brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.)

[4] Stěžovatelka namítá, že v jejím případě existují důvody hodné zvláštního zřetele podle čl. 17 nařízení Dublin III, protože napadeným rozhodnutím došlo k porušení jejího práva na soukromý a rodinný život stěžovatelky podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (Úmluva). Stěžovatelka dále namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu a chybné vyhodnocení provedených důkazů v souvislosti s posouzením jejích rodinných vazeb v ČR. Stěžovatelka navrhovala, aby pevnost jejího vztahu s panem M. byla prověřena osobním výslechem a dále očekávala, že u nich doma proběhne domovní prohlídka. Žádný z těchto důkazů však nebyl proveden.

[5] Stěžovatelka také namítá (nad rámec již výše zmíněné argumentace pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III) nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky a pana M., ke kterému by došlo, kdyby byla nucena opustit ČR, tedy porušení čl. 8 Úmluvy.

[6] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry uvedenými v rozsudku krajského soudu a navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost. Krajský soud se všemi námitkami uvedenými v kasační stížnosti již velmi podrobně zabýval ve svém rozsudku a od judikatury NSS se neodchýlil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, NSS kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. Ve věci stěžovatelky však tyto podmínky naplněny nejsou.

[8] Napadený rozsudek je přezkoumatelný. Krajský soud reagoval na všechny v žalobě vznesené námitky a důkladně se s nimi vypořádal.

[9] Stěžovatelka neuvádí, v čem spatřuje podstatný přesah svých vlastních zájmů a NSS jej v jejím případě nespatřuje.

[10] Krajský soud i žalovaný dostatečně odůvodnili, proč zde není důvod aplikovat čl. 17 nařízení Dublin III a proč dospěli k závěru, že soukromé a rodinné vazby stěžovatelky nejsou v ČR natolik silné, aby přesunem do Itálie bylo zasaženo do jejího práva na

soukromý a rodinný život. Stěžovatelka není podle českého práva manželkou pana M., přestože tvrdí, že její manželství je v souladu s islámským právem (je jeho druhou manželkou). S panem M. se poprvé osobně potkali až během svatebního obřadu v Turecku. Pan M. se stěžovatelkou podle jejího tvrzení žije obden, když ve zbytku času žije se svojí (první) manželkou a dětmi.

[11] Jak vyplývá z rozsudku NSS ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24, odst. 33, v případech hodných zvláštního zřetele má správní orgán povinnost odůvodnit nevyužití diskrečního oprávnění (dále např. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2018, č. j. 6 Azs 275/2018-72, odst. 24). NSS souhlasí se závěrem krajského soudu, že žalovaný nevyužití diskrečního oprávnění pro případ možného zásahu do práva na rodinný a soukromý život ve stěžovatelčině případě dostatečně odůvodnil. Stěžovatelka si v ČR skutečně nevytvořila takové rodinné vztahy, kvůli kterým by samotné vycestování do Itálie za účelem vyřízení její žádosti o mezinárodní ochranu představovalo nepřiměřený zásah do jejího práva na rodinný a soukromý život.

[12] Krajský soud se zároveň nedopustil zásadního pochybení, jestliže dospěl k závěru, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, ačkoliv nevyslechl společně stěžovatelku a pana M. a v domě stěžovatelky neprovedl „domovní prohlídku." Podle NSS již tvrzení stěžovatelky o jejích rodinných poměrech postačovala žalovanému k dostatečným závěrům o jejích rodinných poměrech v souvislosti s posouzením možné aplikace čl. 17 nařízení Dublin III. Problém tedy není, jak se patrně domnívá stěžovatelka, v tom, že by žalovaný odmítl její tvrzení bez provedení důkazních prostředků, které stěžovatelka navrhovala. Žalovaný dospěl k závěru, že i kdyby byla všechna její tvrzení prokázána, ani tehdy by čl. 17 nařízení Dublin III neaplikoval.

[13] Stěžovatelka v žádosti o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti uvedla, že je nyní těhotná. Zmínila také, že už jednou během těhotenství dítě ztratila kvůli velkému množství stresu. Stěžovatelka tuto skutečnost uplatnila poprvé v řízení o kasační stížnosti, jedná se tedy o skutečnost, ke které NSS podle § 109 odst. 5 s. ř. s. obecně nepřihlíží. NSS si nicméně vzhledem k aplikační přednosti čl. 3 Úmluvy ve spojení s čl. 13 Úmluvy podle čl. 10 Ústavy učinil úsudek o zdravotním stavu stěžovatelky a o tom, jestli by pro ni nemohla faktická realizace přemístění znamenat nelidské nebo ponižující zacházení, tedy jestli by aplikace § 109 odst. 5 s. ř. s. nezpůsobila v tomto případě rozpor s čl. 3 Úmluvy (nález Ústavního soudu ze dne 19. 5. 2020, sp. zn. III. ÚS 3997/19-2, publ. pod č. 101/2020 USn., odst. 48-50), příp. s čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 16. 2. 2017, ve věci C-578/16 PPU, C. K. a další proti Republika Slovenija, bod 96).

[14] Stěžovatelka nijak nedoložila své těhotenství, ani to, zda pro ni může přemístění znamenat nějaké zdravotní riziko (např. předložením zdravotnické dokumentace nebo vyjádřením její lékařky), a to ani poté, co jí byl usnesením NSS ustanoven k ochraně jejích práv advokát. Přitom ona i její zástupce byli v usnesení ze dne 10. 2. 2023, č. j. 2 Azs 2/2023-31, odst. 11, informováni, že NSS bude s ohledem na zákonné lhůty rozhodovat o kasační stížnosti v krátké době po rozhodnutí o odkladném účinku a návrhu na ustanovení zástupce. Vzhledem k dostupným podkladům tedy NSS nedospěl k závěru,

že by faktická realizace přemístění mohla pro stěžovatelku znamenat nelidské či ponižující zacházení (tedy rozpor s čl. 3 Úmluvy).

[15] Navíc, jak vyplývá z nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3997/19-2, odst. 45, ani vydání rozhodnutí o přemístění podle nařízení Dublin III nemusí nevyhnutelně znamenat, že cizinec bude přemístěn. Žalovaný tedy má prostor i po vydání rozhodnutí o přemístění zohlednit aktuální zdravotní stav stěžovatelky a nebude-li možné realizovat její přemístění v průběhu šestiměsíční lhůty podle čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III, k přemístění nemůže dojít.

[16] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že přezkum krajského soudu splňuje relevantní požadavky judikatury NSS, od níž se nijak neodchyluje (nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikaturnímu odklonu) a krajský soud se nedopustil ani hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Zároveň se kasační stížnost nedotýká právních otázek, které dosud nebyly či nebyly plně řešeny judikaturou NSS. Kasační stížnost proto soud odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[17] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Kasační stížnost proto podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti NSS rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Ačkoli byla kasační stížnost odmítnuta, což je situace, na kterou obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., k odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publikované pod č. 4170/2021 Sb. NSS, odst. 52), a proto je namístě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, avšak nevznikly mu žádné náklady nad rozsah jeho úřední činnosti, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[19] Ačkoliv byl stěžovatelce ustanoven zástupce, NSS tomuto zástupci odměnu nepřiznal, protože v řízení o kasační stížnosti tento zástupce neučinil žádný úkon právní služby.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2023

Mgr. Eva Šonková

pokračování

předsedkyně

senátu

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedkyní senátu Mgr. Evou Šonkovou v právní věci žalobkyně: **A. M.**, zastoupená Mgr. Ing. Janem Levým, advokátem se sídlem Štefánikova 249/28, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2022, č. j. OAM-628/ZA-ZA11-D07-2022, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2022, č. j. 20 Az 26/2022-40,

takto:

Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Ing. Janu Levému, advokátovi, **se** jako odměna za zastupování **přiznává** částka 3 400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Nejvyšší správní soud vydal dne 10. 2. 2023 usnesení č. j. 2 Azs 2/2023-31, kterým žalobkyni ustanovil pro řízení o kasační stížnosti zástupcem Mgr. Ing. Jana Levého, advokáta se sídlem Štefánikova 249/28, Praha 5.

[2] Následně dne 28. 2. 2023 vydal NSS usnesení č. j. 2 Azs 2/2023-36, kterým odmítl kasační stížnost proti v záhlaví označenému rozsudku Městského soudu v Praze podle § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.) pro nepřijatelnost (výrok I.). Dále soud rozhodl podle § 60 odst. 3 za použití § 120 s. ř. s., že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Ustanovenému zástupci odměnu nepřiznal, protože v řízení o kasační stížnosti neučinil žádný úkon právní služby.

[3] Dne 9. 3. 2023 zaslal ustanovený zástupce NSS vyúčtování a návrh na přiznání odměny. Navrhuje přiznání odměny ve výši 3 400 Kč stávající se z jednoho úkonu právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), z tarifní hodnoty 50 000 podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, spolu s paušální náhradou hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Výslovně uvedl, že zvýšení odměny z důvodu užití cizího jazyka neuplatňuje. Dodal, že není plátce DPH. Ustanovený zástupce uvedl, že se stěžovatelku sám aktivně snažil kontaktovat, avšak bezúspěšně.

Stěžovatelce zaslal dva dopisy v ruském jazyce, v jednom ji vyzval k telefonickému kontaktu za účelem provedení pohovoru, v druhém ji informoval o odmítnutí kasační stížnosti a usnesení o odmítnutí o kasační stížnosti k němu přiložil.

[4] Jelikož byla žalobkyně v řízení před NSS zastoupena ustanoveným zástupcem, platí podle § 35 odst. 10 s. ř. s. odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Jakkoli se o nákladech řízení, včetně odměny ustanoveného zástupce, rozhoduje zpravidla v rozhodnutí, jímž se řízení končí, (§ 61 odst. 1 s. ř. s.), není vyloučeno, aby se tak výjimečně stalo i poté samostatným rozhodnutím. Ustanovený zástupce učinil jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení), za který mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč a podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč.

[5] Porada s klientkou, která je nutnou součástí takového úkonu právní služby (usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 8. 2011, sp. zn. I. ÚS 1879/10), neproběhla. Jak ale vyplývá z judikatury NSS (např. rozsudek NSS ze dne 25. 5. 2017, č. j. 7 Azs 38/2017-73, odst. 23, rozsudek NSS ze dne 20. 4. 2017, č. j. 9 Azs 314/2016-44, odst. 41 a rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2014, č. j. 9 Azs 107/2014-43, odst. 36), v případech, kdy se z objektivních příčin (např. protože je klient neznámého pobytu), nemůže první porada s klientem uskutečnit, lze tuto poradu nahradit jinou přiměřenou aktivitou advokáta (např. studiem spisu). Stěžovatelka sice není neznámého pobytu, neuskutečnění porady však nelze připisovat pasivitě ustanoveného zástupce, který se naopak o kontakt aktivně pokoušel. Advokát tuto poradu nahradil jinou přiměřenou aktivitou, tedy studiem všech podstatných podkladů, které mu NSS zaslal současně s výše uvedeným usnesením č. j. 2 Azs 2/2023-31, a zasláním dopisů klientce v jazyce, kterému rozumí.

[6] Celkem tedy ustanovenému zástupci přiznává NSS odměnu ve výši 3 400 Kč. Protože ustanovený zástupce není plátcem DPH, jedná se o částku konečnou.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2023

Mgr. Eva Šonková
předsedkyně senátu